

Optegnelse for det virkelige liv

Gennem mine gammelmandsbriller

Ruller tanke ofte tilbage fra min svundne fortid.

Nok er jeg født ud af bondestand, som nok lå i kortene, at jeg skulle leve et liv gennem landbrugsfaget.

Men sådan faldt stikkene ikke ud gennem dette spil.

Ved mine forældres opdragelse, fik jeg en god og lærerig indsigt ved dette fag, men derudover - udadtil, ikke nogen lærdom jeg ved dette fag kunne bruge til noget som helst.

Da muligheder for anden uddannelse på den tid, ikke tilfaldt alle unge mennesker ud af bondestand, måtte man så selv drage en fremtid med de evner man havde.

Mine skoleevner var nok begrænset for videre uddannelse. Kom derfor på efterskole, som gav mig et helt andet syn for det virkelige liv udadtil.

På efterskolen forekom fag med helt anden interessante indhold, end dem man kendte fra folkeskolen. Det var almene fag som kunne bruges ude i det virkelige liv.

Men økonomi og anden tankegang for mit liv fremover, førte mig tilbage til et par tjenestepladser ved landbruget, som jeg da skulle have afholdt mig fra.

Min første tjenesteplads

Året forinden jeg kom på efterskole havde jeg min første tjenestelads ved landbrug. Jeg var jo kun en stor knægt, som nu blev sendt hjemmefra for at afprøve nye udfordringer.

Arbejdsgangen herved forekom ved ensformig morgen og aftenhjælp i stalde, morgenmad og så i marken med heste for årstidens markredskaber, kort middagspause og igen en tur i marken.

Arbejdet ved det landbrug skulle jo udføres, så bonden selv kunne pleje sine interesse med by gang og snakke med de folk som kom forbi med en sludder for en sladder.

Den form for bondeliv, gav ikke megen lærdom ved Bonde faget.

På Staby Efterskole

Efter min første tjenestepuds kom jeg så på Staby Efterskole. Allerede første dag hved var som møde liv i en helt anden verden.

Staby Efterskole var med grundholdninger for Grundtvig og skolemanden Kr. Kolds holdninger, som passede fint med mine forældres Grundtvigske holdninger.

Opholdet på Staby Efterskole var kun få år efter anden verdenskrig, herfor var det en selvfølge at elever havde rationeringskort for madfortæring, ligeledes havde vi rationeringskort med derfra, når vi havde weekendfri.

Vi sang mange sange fra højskolesangbogen, ofte var det sange med Grundtvigske holdninger, med fortolkninger over den Grundtvigske og Kr. Kolds højskolebevægelse.

Ved skolefag forekom fag, som ikke var hørt om i folkeskolen, det var grundprincip som almen regnskabsføring, som på den tid forekom med håndskrift, uden regnemaskine. Alle fag var lærerige fag, men for mig, forekom to helt ukendte fag som faldt i min interesse, som var geometri og sløjd.

Weekenderne på efterskolen blev fordrevet med cykelture i naturområdet derved, det var for det meste vores gymnastiklærer som arrangerede de turer.

Under de turer blev for mig den første besøg ved Vesterhavet. Nok havde jeg ved hjemstavnen hørt en del om Vesterhavet, men aldrig set det.

På den tid fortalte Vesterhavet historie fra anden verdenskrig, med de mange tyske bunkers i klitterne, samt nedenfor klitterne.

Ligeledes var flere bunkers i klitterne endnu afspærret med pigtråd, da området derved endnu ikke var mineryddet.

De weekendture var altid en stor oplevelse. Vi var jo under opholdet ikke på hjemmebesøg hver weekend.

Denne efterskoleophold blev et af mine gode oplevelser for at se liv ved en anden verden, end landbofaget.

Endnu en tur på landet

Efter endt efterskoleophold misbrugte jeg desværre tiden på at søge hvad kunne være af udfordringer for min evner fremover.

Derfor valgte min dumhed endnu en tjenestepuds på landet.

Fik derfor tjenestepuds som anden karl på en gård i Måbjerg, som i landbosproget lå på den fede jord mellem Holstebro og Struer.

Var på denne ejendom 1 år og udførte derved de pligter som blev givet ved morgenbordet, samt løbende op ad dagen.

Herudover var der overhovedet ikke nogen menneskelig kontakt mellem husbond og tjenestefolk, så tiden herved var rent ud sagt tids-spilde. Jeg fik ikke noget som helst lærdom med derfra som kunne bruges til noget som helst.

Værnepligt

Da der herom ligger beskrivelse ved vores hjemmeside, vil jeg herved undlade at gå i dybden derved.

Under tiden ved ejendommen i Måbjerg, var jeg på session og blev derved optaget til fodfolket.

Blev indkaldt som rekrut ved 10 reg. Fynsgades kaserne i Ålborg.

Tjenestetid var ved indkaldelse 18 mdr. men blev ved min tid nedsat til 16 mdr.

Tiden i Ålborg fremkom som bekendt som for alle andre unge mennesker den gang, med disciplinære regler for den tids soldater.

Efter kort tids forløb kom meldingen, vi var et stabskomagni som efter rekruttiden blev overflyttet til 8 reg. Dronningens Livregiment og derved overflyttet til at gøre tjeneste ved Det Danske Kommando i Tyskland, beliggende i Itzehoe.

Jeg var bleven udvalgt som afdeling for stabsdelingen, og blev derfor sendt afsted ved en lille fortrup en fjorten dages tid før det øvrige kompagni.

Vi ankom dertil ved aftenstid, i regnvejr, og blev modtaget under helt andre forhold end på Fynsgade.

Første morgenparade forekom ved stabsdelingens garagevagt, som nu blev en helt ny verden at skulle leve med.

Under morgenparaden blev vi informeret om hvad vores opgaver derved bestod af.

Alle ville få en bil udleveret, som vil blive tildelt kørselsbehov for denne vogns kørselsopgaver, som kunne være varierende efter behov. På dage hvor ikke forekom kørsel, var der alm. garagetjeneste med bil pleje, som var en betingelse for ansvarlige opgaver i garagevagten.

Som sådan var enhver overladt til selv kunne klare opgaverne under kørsel, samt ved garagetjenester. Der var ingen telefon eller anden hjælp udenfor kaserne. Vogne stod altid med fyldt brændstof til ud-kørsel.

Det vi kørte efter kunne være alt muligt tjenestekørsel udenfor kaserne. Dog blev små byture, under en halv time, på skift kørt af to vagtvogne, som vagtskiftede ved en turnusordning.

Under tjenestekørsel i tyske byer, var gadebilledet præget af bombesprængte bygninger og ruinhobe, samt mange af den mandlige befolkning var krigshæret ved kun et arm eller ben. Kvinder på indkøb havde en trækvogn efter sig.

Gennem historien fortælles, at Den Danske Brigade i Tyskland var et varmt politisk emne over hvor længe brigaden skulle opholde sig i Tyskland som værn mod den kolde krig, som var afgrænset med et jerntæppe mellem Øst og Vesttyskland.

Tanken for vores ophold derved var 6 mdr. men da der i Danmark på den tid ikke var et stabskompagni som kunne afløse, blev vores tid derved forlænget med 5 mdr. til 11 mdr. i alt.

På den tid var Tyskland et sønderbombet land som ved synet af, forbliver på nethinden for livstid.

Efter værnepligtstiden – hvad så

Ja- hvad så? Det spørgsmål har jeg stillet mig selv ret ofte siden den tid.

Efter hjemsendelse var jeg nok i en periode bleven angrebet med en mindre traumatisk psykisk ubalance, som nok i vor tid kunne gives lidt hjælp for, men som ved den tids bondemiljø blev kaldt for dovenskab som man bare skulle tage sig sammen for at overvinde.

Under denne traumatiske ubalance afprøvede jeg lidt forskelligt arbejde af hvad som bød sig, men blev kun af korte varighed.

Som tiden gik og fik det kedelige lidt på afstand, måtte jeg endnu en gang satse på tjenesteplads i bondemiljøet.

Denne gang ved et velkendt sted i hjemstavsområdet, hvor jeg udmærket kendte bondemanden for kunne få hysterianfald, for ingenting kunne gå stærk nok.

Jeg vovede pelsen og fik plads for halvår. Hans hysterianfald tilfaldt også mig så godt som daglig, men jeg bed det i mig. Jeg skulle jo videre med mit liv.

Trods dette, vores kemi ikke helt var på bølgelængde sammen, blev jeg dog i den plads gennem 3 halve år.

Tiden var nu kommen til jeg havde fundet min Ella, som selvfølgelig blev drøftet sammen om hvad vi egentlig skulle med vores fælles fremtid.

Bondebevægelsen tog magten

Bondebevægelsen tog magten for os og fandt et mindre ubeboeligt landbohjem til os ude i Høgild Aulum. Vi skulle jo begynde et sted.

Denne hjem er beskrevet ved vores hjemmeside og vil derfor ikke blive omtalt nærmere herved.

Som supplement for drift af dette landbrug, udførte jeg lidt forskellige bijob for andre bønder, som manglede hjælp, men det reddede ikke nogen økonomi for os.

Efter ti års forløb sagde jeg for evig, farvel og tak til alt den bonderøvs-politik, som jeg nu gennem hele mit liv kun har hørt brokket sig over alt og alle for ikke kunne få nok.

Det ukendte som blev til virkelighed

Under denne overskrift har jeg på vores hjemmeside berettet mit liv ved Birn Jernstøberi gennem 26 år.

Efter afgang fra bonderøvmiljøet blev jeg ansat på Birn Jernstøberi i Holstebro. Efter 26 år derved, blev det mit sidste job på arbejdsmarkedet.

Birn Jernstøberi er et af industriens sværvægter her på egnen. Det beskæftiger flere hundrede medarbejder, som alle kommer fra forskellige samfundsfag.

Ved første ansættelsesdag på Birn, åbnede der sig for mig, en dør til en helt ny verden med velordnede arbejdsforhold, blev budt velkommen af værkfører, samt tillidsmand og fik så første job som maskinformer.

Fik begyndende info for former behandling, og var jeg i tvivl, skulle jeg bare spørge.

Min mester fortalte, at hvis jeg blev der i 3 mdr. var der mulighed for at ville blive der, så længe jeg kunne tygge brød.

Valgte så at blive, da jeg ret hurtig af min tillidsmand løbende blev involveret i fagforeningsbetingelser for demokratiske forhold på arbejdsmarkedet, som jeg aldrig tidligere havde stiftet bekendtskab til.

Efter en tid blev stiftet en fællesklub for medarbejder, som jeg gennem flere år var i bestyrelse for, ligesom jeg gennem 14 år var skrivende red. for fællesklubbladet Jernnæven.

Gennem årene som sådan, havde jeg mulighed for nærkontakt til ret mange ved medarbejderstaben, som jeg lærte meget ved at lytte til.

Mennesker fra alle mulige samfundsfag, er interessante mennesker hvoraf mange, ligesom jeg, kommer fra bondebevægelsens ugunstige vilkår.

For ansættelse på Birn, var medarbejders skæve fortider underordnet, bare de kunne udføre det arbejde de herved var ansat til – var det ok.

Øvrig vedr. mine år ved Birn, vil jeg henvise til min beretning ved vores hjemmeside.

Den tredje alder

Den tredje alder er ikke ensbetydende for, at livet så går i stå.

Vores liv gennem den tredje alder har vi nydt hver eneste dag vi er bleven givet liv for.

Vi er nu bleven 87 og 90 år gamle hvor vi med god samvittighed tillader os at trappe ned på aktiviteterne, som vi med stor glæde har kunnet deltage ved, af såvel kulturelle, familie og mange andre festlige lejligheder.

Gennem mange år deltog vi i en efterlønsklub, hvor vi havde mange gode samvær ved.

Ligeledes har vi været på flere udenlandsrejser, samt kørt ret mange små udflugtsture ud i naturen.

Alle vores aktiviteter gennem årene er nedskrevne referater som er tilgængelig ved vores fælles hjemmeside <https://www.livet-gennem-tiderne.dk/>

Ligeledes er vores hjemmeside opsat med vores slægtsbeskrivelser, egne erindringer, samt slægtstræer for 6 generationer.

Da livet ved vores tredje alder er rimelig fyldestgørende nedskreven ved vores hjemmeside, samt løbende fortalt ved opsats på Facebook, vil jeg derfor afslutte den retræte under overskriften

Gennem mine gammelmandsbriller

Ruller tanke ofte tilbage fra min svundne fortid.

